

1

Янко бѣше ученикъ въ четвърто отдѣление. Въ първо и второ отдѣление той бѣше единъ отъ първитѣ ученици. Учителтъ му го обичаше, защото Янко бѣше послушенъ, кроткъ, хубаво пѣше и бѣше винаги засмѣнъ и веселъ. Но отъ две години насамъ, отъ както умрѣ майка му и Янко остана безъ майка, той се промѣни. Понѣкога бѣше замисленъ, другъ пѣтъ сприхавъ, а често и невнимателенъ. Понѣкога се сепваше, сякашъ се събуждаше отъ сънъ и отговаряше, безъ да обмисля отговоритѣ си.

Единъ пѣтъ на урокъ по смѣтане учителтъ написа на черната дѣска числото **3030** и запита:

— Кой ще го прочете?

— Азъ, — извика Янко, скочи и прочете:

— **Зозо!**

Цѣлото отдѣление избухна въ смѣхъ. Засмѣ се и учителтъ.

— Че нали това е число бе, Янко, какъвъ ти Зозо?
— рече учителтъ.

А изъ отдѣлението се понесе шепотъ:

— Зозо!... Зозо!... Зозо!...

Когато би звънецътъ и учителтъ излѣзе отъ стаята, всички ученици скочиха и гракнаха върху Янко:

— Ей, Зозо!... Зозо!... Зозо!...

Янко почервенѣ отъ ядъ, грабна гжбата, захвърли я по едно момче, грабна тебешира, запрати го по друго. Па, като видѣ, че е самъ срещу всички, избѣга на двора... Ученицитѣ припнаха следъ него съ викове и смѣхъ.

Въ мигъ ученицитѣ отъ всички отдѣления научиха новия прѣкоръ на Янко и отъ вси страни полетѣха викове следъ него:

— Ей, Зозо!... Зозо!... Зозо!...

Янко бѣгаше изъ двора, тичаше нагоре-надолу, готовъ